

La frase del dia

“Els diputats del Parlament, amb l'honrosa excepció dels del nostre grup, van menysprear les víctimes d'ETA”

Mariano Rajoy, PRESIDENT DEL GOVERN DE L'ESTAT I CANDIDAT DEL PP

Tribuna

Josep-Lluís Carod-Rovira. Escriptor i polític

TGN diu Xirinacs

Ella sempre diu que és d'abans de la guerra i té raó. Va néixer a la llavors Rambla del 14 d'abril de Tarragona, l'11 de maig de 1936. De fet, és quasi del Renaixement, quan saps que és escriptora, professora de piano i també pintora, tot alhora. I que, en cada cas, la seva recerca de la bellesa intenta harmonitzar l'ésser humà amb la natura i l'entorn. En el cas d'Olga Xirinacs i Díaz l'art no té fronteres. D'aquí la seva voracitat per llegir, saber i conèixer, més enllà de llengües i països, de Joyce fins a Pitarra, de la literatura de més prestigi a la literatura popular. Potser enganya els qui no la coneixen i es guien tan sols per l'aparença. Però la imatge d'una senyora de 80 anys que passaria desapercebuda, si no sabéssiu qui és, en realitat fa de cuirassa protectora d'una persona lliure que va per lliure, que escriu del que vol i que s'interessa per temes no sempre habituals, per més que fer-ho transgredeixi l'ordre establert i, a cops, pugui escandalitzar o sorprendre les ments sense ànima que l'escoltin o llegeixin. L'Olga està fascinada per la mar i no amaga gens la mort i tot l'univers que l'envolta. Només cal llegir els títols de les seves obres, parlant de mort (*Interior amb difunts*, *Al meu cap una llosa*, *Enterraments lleugers*, *Un cadàver per sopar*, *No jugueu al cementiri*, *Setmana de difunts*, *L'agonia de Severià Vargas*, *Relats de mort i altres matèries*, *Mòmies*, *L'escrivent de làpides*, *Triangles mortals o la sala dels difunts*) o bé escrivint sobre la mar, amb la mar davant dels ulls sense bellugar-se de casa (*Zona marítima*, *Mar de fons*, *Pavana per un tauró*, *Marina*, *Cavall de mar*, *Suite marítima*, *El far del capità*, *L'aquari supermúsics: un concert al fons del mar*). Entre la mort i la mar, hi ha tota una vida per preparar el te sota palmeres roges, mirar el sol a les vinyes o la pluja sobre els palaus, esperar el final d'estiu o una tarda

a Venècia, mentre fon els dits entre grills de mandarina o pinta de xocolata els llavis que dansen. Colors, emocions, sabors, moments, matisos, tecles del piano de la vida que van sonant, instant rere instant.

EL 1971 VA COMENÇAR A GUANYAR premis de poesia i el 1975 va fer-se càrrec de la presidència d'Òmnium a Tarragona, en temps difícils, tot promovent-hi el grup de poesia L'Espiadimonis. El 1977, després de guanyar els Jocs Florals de Lausana, publica el primer llibre, *Botons de tiges grises*, que em va fer l'honor de presentar-li, en lloc de Ventura Gassol, absent per malaltia, que n'era el presentador previst. Vam establir una relació personal de complicitat i d'afecte, anant a fer classes de català a Vila-seca i per Tarragona, entrevistant-nos amb el governador de torn reclamant català a les escoles, conscients que “cal desvetllar tots els somnis/i renovar l'esperança”. El 1979, em proposà per substituir-la a la presidència comarcal d'Òm-

“Un dia tindrà també el Premi d'Honor de les Lletres Catalanes. Serà quan deixi de ser víctima del fenomen Barcelona en amunt

nium, després d'una llarga conversa a Mont-ral, el seu oasi muntanyenc, lluny de clàxons i neguits. Mai no li ho agrairé prou. Ara, Tarragona, que tan bé ha immortalitzat a la seva obra, li ha reconegut l'extraordinària feina feta, després d'anys de silenci públic. Universitat, institucions, entitats, escoles, instituts, professors, alumnes, pares, mares i lectors s'han abocat, amb goig i orgull, a llegir i dir la seva obra, el premi més gran per a un escriptor, i el seu rostre a les banderoles voleia, amb el vent, a la Rambla de tots. Enguany, a més, el seu poema “Preneu les roses” ha estat l'escollit per al Dia Mundial de la Poesia i traduït a vint llengües. “Com que no hi seré sempre, benvinguts siguin els homenatges”, reconeix sense cap fals pudor i amb la satisfacció de saber que, malgrat haver remat sempre contra el vent, finalment ha arribat a port.

ELS ALTRES PREMIS, DE FET, ja els havia guanyats tots: el Josep Pla, el Sant Jordi, el Ramon Llull, el Sant Joan, el Ciutat de Palma, el Ciutat de Badalona, el Carles Riba, el de la Crítica Serra d'Or, el Mestra en Gai Saber, la Creu de Sant Jordi, la Medalla de la Ciutat, el Tarragonina Fidel. Un dia tindrà també el Premi d'Honor de les Lletres Catalanes. Serà quan deixi de ser víctima del fenomen Barcelona en amunt, microcosmos mental que impedeix de veure que, Barcelona en avall, també hi ha vida intel·ligent, honor i lletres catalanes. Irònica, mordaç, tenaç, dona forta que planta cara a l'adversitat, amb gairebé tants títols publicats com anys, i una obra traduïda a l'alemany, a l'anglès, el basc, l'espanyol, el francès i el rus continua enganxada a internet, al collage i al scrabble, guaitant la vida re els finestrals que donen al balcó del Mediterrani i observant el món amb aquell punt d'escepticisme realista que, potser, no és altra cosa que “la fràgil esperança del poeta”.

De set en set

Matthew Tree

El príncep i la corista

Va vendre més de 100 milions de discos; va protagonitzar un dels concerts més vistos de tots els temps (140 milions de persones, a Miami, el 2007); va treure 39 àlbums al llarg de 37 anys i utilitzava 17 pseudònims per escriure desenes de cançons per altres artistes; segons Eric Clapton, era el millor guitarrista de la història del rock; i durant els anys 80, si més no, ens feia la vida força més suportable del que altrament hauria estat. Prince va morir fa un mes i encara no se sap de què. Dit això, sembla que *The Guardian*, juntament amb algun altre diari, pot haver descobert la veritat:

Prince havia de portar un calçat que acabaria arruïnant la seva salut

Prince patia d'un dolor considerable a ambdós malucs, causat per tants anys de ballar amb botes de talons alts; per tant, diuen, prenia quantitats ingents d'opioides receptats. O sigui, per compensar la seva estatura més aviat baixa a l'escenari, Prince havia de portar un calçat que acabaria arruïnant la seva salut. Ara bé, Sínead O'Connor –que va arribar a la fama gràcies a una cançó de Prince– ha insistit que aquest va morir a causa de les “drogues dures” que va prendre, segons ella, durant dècades. Som molts que ho dubtem, atès que, sent un bon vegà, Prince no tenia el perfil típic d'un drogoaddicte empedreït. Però mai se sap: fa molts anys, quan jo vivia al sud de Londres, es va obrir una botiga de productes vegetals tan naturals que, en entrar-hi, s'hi podia flairar l'aire dels camps d'on provenien. Doncs bé, a la mateixa botiga, per a certs clients selectes, també es despatxava heroïna.

Sísif

Jordi Soler

